

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 392/2019
13.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац, Звездане Лутовац, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ... село ..., чији је заједнички пуномоћник Драган Јасика, адвокат из..., против тужених "ВВ" АД, АД "ГГ" ..., кога заступа Владислав Костић, адвокат из ... и „ДД“ АД, ..., кога заступа пуномоћник Борис Богдановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама друго и трећетуженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2203/18 од 21.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 13.06.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужених АД "ГГ" ... и „ДД“ АД, ... изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2203/18 од 21.09.2018. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије друго и трећетуженог изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2203/18 од 21.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови П1 123/17 од 29.05.2018. године, ставом првим и другим изреке, обавезани су прво и друготужени да тужиљи АА по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од априла 2015. године до августа 2015. године, солидарно исплате утврђене износе са затезном каматом по доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате; обавезан је тужени "ГГ" АД да по истом основу за период од 01.09.2015. године до фебруара 2017.године тужиљи исплати утврђене износе са затезном каматом по доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате. Ставом другим изреке, обавезани су тужени "ВВ" АД и "ДД" АД да тужиоцу ББ по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од марта 2014. године до августа 2015. године солидарно исплате износе означене у изреци са припадајућом законском затезном каматом по доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, а тужени "ДД" да по истом основу за период од 01.09.2015. године до фебруара 2017. године овом тужиоцу исплати износе ближе означене у изреци са припадајућом законском затезном каматом. Ставом трећим

изреке, обавезани су тужени да тужиоцима солидарно исплате трошкове поступка од 157.010,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2203/18 од 21.09.2018. године, делимично је усвојена жалба тужиоца и преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у првостепеној пресуди, тако што је тужиоцима на име накнаде трошкова парничног поступка, поред износа од 157.010,00 динара, досуђен и износ од 7.500,00 динара, са затезном каматом од извршности до исплате. У преосталом делу одбијене су жалбе странака, а првостепена пресуда је потврђена. Захтев тужилаца за накнаду трошкова жалбеног поступка је одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени другог и трећег реда су изјавили благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. став 1. ЗПП, због потребе уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављених ревизија на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да нема места одлучивању о ревизијама као изузетно дозвољеним, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавањем судске праксе, као ни новим тумачењем права, јер је питање исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор, довољно разјашњено у судској пракси, а образложења побијаних пресуда, за одлуку о усвајању тужбеног захтева тужиоца у складу су са постојећом судском праксом Врховног касационог суда у тумачењу и примени материјалног права.

Испитујући дозвољеност изјављених ревизија у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име регреса и топлог obroка поднета је суду дана 02.10.2017. године.

У овом спору из радног односа који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. ЗПП, у коме је ревизија увек дозвољена, већ на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора за сваког тужиоца као обичног супарничара очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић